

Caligrafii poetice

Parcurgînd volumul Corinei Petrescu, **Creion**, Ed. Citadela, Satu Mare, 2009, am reținut, pentru început prezența câtorva teme obsesive: existența și poezia, ambele abordate dintr-o perspectivă (o finalitate) etică.

Temele și motivele poetice circumscriu existența ființei asaltată de singurătate, durere, frică, urît, dar și figura ființei încrezătoare, fermă și plină de speranțe. De subliniat că această problematică este convingător motivată existențial și etic.

Volumul se deschide cu *Apartenența* un adevărat manifest etic. Motto-ul extras dintr-o poezie a plachetei orientează lectura spre aceste finalități. Spre cine [pentru cine] curge timpul măsurat de clepsidra sufletului? Evident că spre poezie. Ei îi va fi credincioasă. Ea, poezia, își va da *Marea*, adică forță și nemurire. *Undeva, Pămîntul* poezia cu care se încheie volumul, este opusă celei care deschide volumul. Versurile ei evocă realitatea sumbră a prezentului din care lipsește poezia: zilele de sărbătoare sunt rare; îngerii chiar dacă mai cîntă nu sunt ascultați, iar clopotele bat fără întîmpinarea învingătorilor. În aceste condiții “cuvîntul rămîne în noapte/ îngropat adînc/ într-o pădure de argint.” Poezii precum *Geografia existenței*, *Identitate*, *Observație*, *Sens interzis*, *Nimicniciei* pot fi considerate meditații existențiale. Viața e o succesiune de dureri și suplicii. Supliciile sunt pașii “plăcuți” ai căutărilor și speranțelor [*Supliciu*, *Necuprins*, *Tempesta*]. “Bucuria” e mereu asaltată de “insiduoase furtuni”, sufletul e permanent hărțuit de chin și tristețe. Poeta nu pune în paranteză aceste urîtenii ale existenței, ci, dimpotrivă, le opune poeticitatea din gesturi, din manifestările mărunte, concrete ale universului natural. Ilustrativ e ciclul *Poveri de zăpadă*. Încrezătoare, poeta afirmă “Ninge întotdeauna în chip poetic”. Pentru această problematică un text antologic este *Perpetuum mobile*. Poezia e expresie a dîrzeniei și optimismului. În alt text poeta ia act de existența “haitei de lupi”, dar nu se dă în lături și înfăptuiește o expiere (*Ezitare*). Existența e o pagină albă pe care proprietarul ei va “scrie” ființarea sa. “Întoarcerea” fiecărei pagini scrise e ofranda adusă vieții și “frumoaselor adevăruri”. Un îndemn spre speranță este și *Registrul sentimental*.

Surprinzător este refuzul erotismului. Poeta cultivăa anumită artă a iubirii menită să apere ființa de urîtul din jur și de a “îndulci” timpul care devoră ființa. Problematizarea etică este sugerată și de întrebările retorice sub ecoul cărora se încheie multe din caligrafiile sentimentale ale poetei.

Corina Petrescu e la început de drum poetic. Așa se explică obsesia definirii poeziei. Multe din textele plachetei sunt arte poetice în care găsim cîteva definiții ale poeziei: “lacrima unui vis/ visul unei lacrimi”. Poezia e drumul spre eternitate. Rostul etic al poeziei este formulat în *Poezia*. Autoproclamația poeziei postmoderne și neopostmoderne nu este decît o “manea care se lălaie într-o catedrală” (Ion Nistor). Reflex al respingerii acestei poezii este limbajul poetic spiritualizat, dar în aceeași măsură și grațios, fragil, din lirica Corinei Petrescu.

Secțiunea care confirmă chemarea și puterile poetice ale autoarei este cea a poeziilor – aforisme sau dupa spusa lui Ion Nistor, prefațatorul volumului, “pseudo-haiku-urile”. Haiku-ul este o poezie de “sinteză”, cu forma fixă: trei versuri cu măsura de cinci, șapte și cinci silabe. Virtuozitatea expresiei trebuie să acopere un adevăr apodictic. Autoarea exersează un haiku personal. Din haiku-ul canonic nu păstrează forma, ci numai imperativul esențializării la maximum. Multe din instantaneele lirice ale ciclului sunt adevărate bijuterii lirice în care poeta izbutește trecerea în expresia verbală concentrată a unui gînd, a unei trăirii, a unei imagini semnificative a universului. Demne de reținut sunt textele: *copilărie*, *încă dor*, *plîns*, *împlinire*, *speranța*. Și în acest ciclu e prezentă preocuparea de definire a poeziei: *privire*, *ied*, *a scrie*. Avînd în vedere textele cu caracter de artă poetică din celelalte cicluri și pe cele din **Creion**, putem spune că poeta scrie o poezie despre poezie. Crezul ei poetic este unul cu sens etic, menirea poeziei fiind aceea de a înfrumuseța moral omul.

Pornind de la ultimul ciclu al volumului putem decela un aspect al mecanismului poetic: translatarea senzației în trăire și în sentiment. Tipul de versificație (prozodie, așezarea tipografică) își găsește justificarea în mecanismul poetic semnalat. Totuși e de făcut o observație. Această tehnică scăpată de sub control își pierde capacitatea de a reda ritmul și intensitatea trăirilor încît unele texte pot da impresia unor fraze fragmentate, puse în “tipar de vers”. Așa că unele texte sau părți din ele

nu sunt încă poezie. Autoarea, semn bun, are pasiunea versului și perseverența de a-și găsi vibrația personală și de a da o nuanță spirituală senzațiilor.

Caligrafiile sentimentale din volumul **Creion** justifică speranța că autoarea și-a găsit sonul liric propriu. Urmează ca volumele viitoare să confirme.

Medias, martie 2009

Ionel Popa